

Regler, som man maatte kunne udbrage af Lovgivningen med Hensyn til saa mange andre og lignende Forhold; men under enhver Omstændighed mener jeg, at den ærede Lands-tingsmand, der sigst talte, har ubestridelig Ret i den Paastand, at naar en Mand udviser sædvanlig og fornuftig Opmærksomhed, kan man egentlig ikke komme ham nærmere. Overlader man det til ham at indsætte Penge i en Sparekasse, skal man ikke gjøre hans Beslutning i saa Henseende afhængig af en Overveielse hos ham af, hvorvidt en saadan Sparekasse kan ansees for at være betryggende; man maa ikke dertil knytte et saadant Ansvar. Den ærede Ordfører ytrede, at man havde tænkt sig en Bei, ad hvilken man ogsaa her kunde komme til at give den fornødne Veiledning; men jeg vil ikke tilbageholde den Bemærkning, at den Udvei, som man saaledes har tænkt sig, forekommer mig dog at turde være en saadan, der fra flere Sider vilde have særdeles meget imod sig. Der blev sagt, at man kunde saaledes igjennem en Instrux gjøre opmærksom paa, hvilke Sparekasser der kunde ansees for solide; men jeg vil dog henstille til det ærede Thing, om denne Fremgangsmaade vilde være rigtig og om man ikke derved vilde sætte et Stempel paa de Sparekasser, der i en saadan Instrux eller Veiledning ikke bleve optagne som saadanne, der kunde ansees for solide, med andre Ord, om de ikke derved vilde blive stillede saaledes, som om man ikke kunde have fuldkommen Tillid til dem. Men foruden denne Indvending, som forekommer mig at være meget stærk, vilde det dog her være endnu strengere imod en Overformynder at sige: Du kan uden Betænkelighed sætte Penge ind i de Sparekasser, som i denne Instrux ere betegnede som solide, men vil Du sætte dem ind i en anden Sparekasse, saa maa Du selv bære Ansvaret. Man kan jo dog være aldeles overbevist om, at det maatte være en kun lidet overveieende Overformynder, der, naar han havde faaet en Instrux, der kun betegnede visse Sparekasser som solide, og man samtidigt dermed paalagde ham et Ansvar i ethvert andet Tilfælde, hvor der opstod Tab, vilde vælge en Sparekasse, der, om end kun indirekte, betegnedes i denne Instrux som en saadan, til hvilken

man ikke kunde have Tillid. Jeg skal slutte med en Bemærkning, der ligger særdeles nær. Den ærede Ordfører har meget stærkt utalt, at det var en fuldstændig ubetimelig Frygt, som man har med Hensyn til Sparekasserne — og deri er jeg enig med ham — ja, at det var en aldeles ugrundet Frygt, og at man ikke har havt Exempel paa, at de ere usolide — og deri er jeg ogsaa fuldstændig enig med ham. Men naar man saaledes gaaer ud fra, at det er en fuldstændig ubetimelig, ja ugrundet Frygt, man saaledes nærer med Hensyn til Sparekasserne, hvorfor skal man da optage i Loven en Bestemmelse om, at kun de Sparekasser, som Overformynderen finder afgive betryggende Sikkerhed, maae benyttes, og netop derved ligesom kaste en Tvivl ind i Loven hos Overformynderen med Hensyn til et Forhold, hvorom man netop er aldeles enig, at der ikke er Grund til at nære nogen Tvivl?

Ordføreren: Den høitærede Minister overseer, at der ikke alene er Tale om Sparekasser, men ogsaa om Banker, og derpaa gaae nærmest de Ord „der afgiver betryggende Sikkerhed“. Der er virkelig enkelte Banker — jeg skal ikke nævne nogen — som ikke kunne ansees som aldeles betryggende, og med Hensyn til disse er det naanlig, at Udvalget har troet at burde gjøre denne Tilføining. — Naar forøvrigt den høitærede Minister finder, at den Bei, jeg paaviste, for at undgaae de Banstæligheder, det kan medføre for Overformynderen at skulle vælge den Kasse, hvori Midlerne skulle indsættes, er saa aldeles forkastelig, forekommer det mig dog, at den ikke er mere forkastelig end det Forslag, der indeholdes i Udvalget, og som gaaer ud paa, at Overformynderen isorveien skal konferere med Laanebestyrelsen om, i hvilken Sparekasse han kan indsætte Pengene. Er det ikke det Samme som at sige, at han skal have en Instrux, hvori der staaer, i hvilken Kasse han skal indsætte Pengene? Udtales der ikke herved en endnu mere officiel og publik Mistillid til de Sparekasser, om hvilke Laanebestyrelsen siger, at i den maae Pengene ikke indsættes, end naar der af Justitsministeren gives en Instrux, der jo er et Dokument, som ikke nødvendigviis skal bejendtgjøres? Jeg